

från Åsarhem och Åsling kommo häntorna på
i talrika flockar och hellsade på.

6

och pingst nu var inne. Till Stoltz en famnar
fortunnande kom: "Se så, fram med traktat:
"nu har du din lös här — i värt kompani
"sag sag henne nafs sju funnigt förbi."
"Sors, säger du det?" Och med väntande mod
flög Stoltz ifrån dansen, der tantfull han stod
och sag huru goslarna, mangrant i ring,
med stiderna spånge sig lustigt omring.

"Sag vilste min lös skulle komma ända —
"men hvart hon tar vägen, jag kan ej följa!"
Och hur han än stötte i vinttar och vrar,
fång ej efter stina det ringaste spår.

"Sättvåbels tätt? Nej, det vet jag förut!
"Sör tanten bitat må jag juft veta hut!"
Men Stoltz trädde in — och en syn han der sag:
hans sättnid i famnen på sättvåbels lag.

"Safå, du!" röt Stoltz med förfärande röst,
som stånbe tyjde den trostfas bröst.

8

Och följande morgon, när solen stad opp
och tjävarne speile i tallarnes topp,
vid etot af valldhorrens tonande höjd,
drog truppen framåt öfver Åslingens höjd.

Grån soliga flipporna värfoben rann
och baggen i buskarna gulltrande brann,
och goslarna flögo bland ställen så gällt:
"Sart Johan beordrat oss, bröder, i fält!"

Men det regementet, som förordnads tid
togs in uti berget för kommande strid,
helt säkert ej kände signalen igen:
det sötter der öfver till domedags an.

Sär längre det fram emot midbagen led,
och högre flög hjerat, när i en sekund
de snöhvita ställen framgånst i rund.

Sär blif det bod annat, hvar eviga dag,
än frista och gå efter eget behag:
nu hölls de varma i hem exercis,
att lära sig greppen på alla slags vis.

Men förbagen togo de stään igen:
— den frigsmän ej duger, som ej har en vän —

Visa eller Berättelse
om
Korpral Stoltz,
som för brott mot frigslagarna blef
dömd till döden och arkebuserad
på Arvalla hed.

Jonas Gabriel • Stockholm.
Författare: 1846. Förläggare:
J. G. CARLÉN. ALB. BONNIER.

V box 39: 1158

